

Ošidná síla tradice

Může člověk změnit Boží zákon?

Radim Passer

13. Radim Passer

Ošidná síla tradice Může člověk změnit Boží zákon?

My jsme v naší minulé přednášce hovořili o 4. přikázání – o Hospodinově sobotě, o Bohem ustanoveném dni odpočinku, již při stvoření tohoto světa. Bůh, jak jsme mohli v Bibli číst, požehnal a posvětil 7. den, a tak jej tedy oddělil ke svatým účelům, aby Boží lid ve všech generacích mohl prožívat tento sobotní odpočinek se svým Stvořitelem. Řekli jsme si, že sobota je jakousi pečetí uprostřed Desatera, protože když mluvíme o pečetí, tak na pečetí je vždy jméno, titul a teritorium působnosti. Např. když má pečeť prezident USA, tak na té pečetí můžeme číst – Barack Obama – prezident – Spojených států. A to je odpověď na ty tři otázky. A ve 4. přikázání se takto Bůh představuje. Hospodin – Stvořitel – Nebe i Země. Tento den, jak jsme mohli číst v Bibli, je také znamením mezi Bohem a jeho lidem. Jak jsme si četli v mnoha biblických verších, sobotu světil Ježíš, jeho učedníci a také Ježíšovi následovníci. Ježíš sám se nazval Pánem nad sobotou. A sobota je tedy logicky dnem Páně. I dnes, když budeme otevírat Boží slovo, tak skloníme nejdříve hlavy ke krátké modlitbě.

Modlitba:

Náš nebeský Otče, já jsem ti vděčný za to, že jsme se znovu mohli setkat, abychom studovali tvé slovo, a tak tě i dnes chci prosit za jednu jedinou věc, abys skrze Ducha svatého zde byl přítomen, abys nám dal svou moudrost, nikoli tu lidskou moudrost, moudrost, která pochází od tebe, abychom dokázali správně porozumět tomu, co nám skrze Bibli chceš říci. Modlíme se ve jménu Pána Ježíše Krista. Amen.

Dnešní téma možná není úplně jednoduché. Takže bych se vás na úvod zeptal: Máte rádi pravdu? Mýty lze snadno přijmout za pravdu, zvláště, když existují dostatečně dlouhou dobu. Můžeme uvést např. pavouka. Okolo r. 350 př. Kr. řecký filozof Aristoteles prohlásil, že pavouk má šest nohou. Dalších 20 stol. všichni věřili, že pavouk má šest nohou. Nikdo se neobtěžoval je spočítat. Nakonec, kdo by se odvážil odporovat velkému Aristotelovi? Až pak přišel Lamarck, vynikající francouzský biolog a přírodovědec 2. pol. 18. a začátku 19. stol. Pečlivě spočítal nohy pavouka a hádejte, kolik nohou napočítal? Přesně osm. A tak názor,

který po staletí koloval jako pravda, byl překonán, protože si biolog Lamarck na to vzal dovolenou a dal si tu práci, že spočítal, kolik nohou má pavouk. Je možné, že se do křesťanské církve vloudil podobný blud? Jde však o něco důležitějšího, než je počet pavoučích nohou.

Milióny lidí na celém světě světlí 1. den týdne a věří, že je to biblická sobota. V minulé lekci jsme zjistili, že sedmý den týdne je Božím dnem odpočinku. A tak, jak učebnice přírodopisu dva tisíce let chybně učily, že pavouci mají šest nohou, tak milióny lidí na celém světě přijali mýtus, týkající se dne odpočinku. My však při našich setkáváních studujeme Bibli. A Bibli studujeme proto, abychom poznali pravdu. Pravdu, kterou nám představuje Bůh. Milujeme-li Boha, tak logicky toužíme poznat pravdy jeho Slova. Není důležité, co říkají různí náboženští vůdcové, důležité je, co říká Bible, protože chceme vědět, jak už jsme si řekli, co praví Bůh.

V minulé přednášce jsme se naučili, že Bůh nám dal zvláštní den, během něhož s naším Stvořitelem trávíme čas, uctíváme ho a připomínáme si dílo jeho stvoření. V sobotní den odpočinku si ale také připomínáme Boží dílo vykoupení člověka z otroctví hříchu, skrze obět Pána Ježíše Krista, protože to Desatero, které jsme měli možnost studovat, je zapsáno ve 2. Mojžíšově 20. kapitole. Ale pak máme ještě 5. Mojžíšovu 5. kapitolu, kde Mojžíš před vstupem Izraelců do zaslíbené země opakuje Desatero. A ve verších 12-15 upozorňuje Boží lid v souvislosti ze sobotním odpočinkem, aby dbali na jeho svěcení, protože (a zde neříká Bůh, já jsem Stvořitel), je Bůh vyvedl z otroctví hříchu, vyvedl je z Egypta, vykoupil je, aby se mohli znovu navrátit do Boží rodiny.

A tak Bůh Stvořitel a Bůh Vykupitel vyvádí lidi z beznaděje věčné smrti do nádherné slávy spasení a věčného života. Přátelé, je to veliké požehnání, chvála Bohu za to. V Bibli jsme odhalili, že den odpočinku není ledajakým dnem, ale že se jedná právě o ten sedmý den v týdnu. Dozvěděli jsme se, jak Bible praví, že tento den budeme slavit, i když tento svět skončí. I když budeme v nebi s naším Stvořitelem, tak znovu Boží lid a všechny stvořené bytosti budou slavit tento den.

Když se rozhlédneme po celém světě, tak zjišťujeme, že drtivá většina lidí Pána Boha neuctívá sedmý den. Mnozí ani neuctívají Boha Bible, ale uctívají bohy s malým b.

Ale mezi těmi, kdo uctívají Boha Bible, je stejně drtivá většina těch, kdo ho uctívají v jiný den, než který Bůh oddělil od všech ostatních. Otázka tedy je, proč tomu tak je? Pochází tato změna od samotného Boha nebo to změnil někdo jiný? Proč tedy tolik lidí světlí neděli a nikoli sobotu? To jsou naprosto logické a správné otázky. Z Bible jsme se naučili, že Bůh nám všem dal znamení, jakési zvláštní znamení. Najdeme to u proroka Ezechiele ve Starém zákoně. „**Dal jsem jim také**

své dny odpočinku (soboty), aby byly znamením mezi mnou a jimi, aby věděli, že já Hospodin je posvěcuji.“ Ez. 20:12 a další verš: „Světte mé dny odpočinku (soboty) a budou znamením mezi mnou a vámi abyste věděli, že já jsme Hospodin, váš Bůh.“ Ez. 20:20. Bible od samého začátku až do konce svědčí o skutečnosti, že Bůh tedy ustanovil sobotu, jako sedmý den týdne. A není žádné místo v Bibli, kde by Bůh byť jen naznačil, že změnil den bohoslužeb a odpočinku. Podívejme se stručně na to, co jsme našli v textech Božího slova.

Když Bůh dokončil dílo stvoření planety Země a člověka, tak uzavřel stvořitelský týden právě dnem odpočinku. Je to proto, abychom si po celou dobu naší historie připomínali dokončení stvoření sedmý den. Tedy ten den, který byl na konci toho prvního stvořitelského týdne. Když Pán Bůh napsal svým prstem svůj zákon, ono známé Desatero na kamenné desky na hoře Sinaj, tak vložil do středu těchto prohlášení také prohlášení o sobotě. Toto přikázání má lidem připomínat, že nevznikli jakousi náhodou, že jsme se nevyvinuli z různých živočišných druhů. Bůh žádá člověka, aby světil sedmý den, protože v šesti dnech stvořil Bůh nebe, zemi a všechno co je v nich a sedmého dne odpočinul.

Bůh také ohledně svých přikázání prostřednictvím Mojžíše lidem sdělil, že z těchto přikázání nemají nic ubírat ani k nim nic přidávat. „K tomu, co vám přikazuji, nic nepřidáte a nic z toho neuberete, ale budete dbát na příkazy Hospodina, svého Boha, které vám udílím.“ 5. Moj. 4:2. Prostřednictvím krále Davida sdělil Bůh: „Neznesvětím svoji smlouvu, nezměním, co splynulo mi ze rtů.“ Ž. 89:34. Není to úžasný Bůh? Nezměním, co splynulo mi ze rtů? Kéž by toto mohlo říct co nejvíce lidí.

Ježíš sám ukázal stejné odhodlání vyzvednout Zákon, který on sám dal na hoře Sinaji. V kázání na hoře, tedy v tom památném kázání na hoře Blahoslavenství, řekl lidu, že nepřišel Boží zákon zrušit, ale aby ho naplnil. „Nedomnívejte se, že jsme přišel zrušit Zákon nebo Proroky. Nepřišel jsem zrušit, nýbrž naplnit. Amen, pravím vám, dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane. Kdo by tedy zrušil jediné z těchto nejmenších přikázání a tak učil lidi, bude v království nebeském vyhlášen za nejmenšího.“ Mat. 5:17-19. A tak když dal Bůh svému lidu těchto deset přikázání, tak dal jasně najevo, že nikdo z lidí nemá žádné právo tato Boží nařízení měnit ani je jinak revidovat. Už jsme si řekli, že Bible říká, že Boží Zákon je svatý, dobrý a dokonalý. A to, co je dokonalé, nepotřebuje měnit.

„Přišel do Nazareta, kde vyrostl. Podle svého obyčeje vešel v sobotní den do synagógy a povstal, aby četl z Písma.“ Luk. 4:16. A tak když náboženští vůdcové obvinili Ježíšovi učedníky z toho, že porušují sobotu, tak Ježíš pravil, že on je Pánem soboty. „Sobota je učiněna pro člověka a ne člověk pro sobotu, proto je Syn člověka Pánem i nad

sobotou.“ **Mar. 2:27-28.** Nejen tedy, že Ježíš světil sobotní den, ale dal rovněž pokyny svým učedníkům, aby se modlili za to, aby mohli zachovávat tento den i v budoucnu. V dalším textu nalézáme Kristova prorocká slova, který říká: „**Modlete se, abyste se nemuseli dát na útěk v zimě nebo v sobotu.**“ **Mat. 24:20.** Otázkou je proč? Ježíš hovořil v tomto případě o útěku svých následovníků z Jeruzaléma těsně před tím, než byl zničen Římany v r. 70 po Kr. Jak vidíme, je to vše logické a zapadá to do sebe jako střípky mozaiky. Ježíš si přál, aby jeho následovníci pokračovali bohoslužbou právě v tento sedmý den. Ortodoxní Židé světili od doby exodu z Egypta před více než třemi a půl tisíci lety. A kdekoli na světě potkáte Židy, stále považují sobotu za sedmý den týdne, který Pán Bůh oddělil k bohoslužbě. A i kdyby Bible byla jediným zdrojem informací, mohli bychom určit, který den je sedmý.

Když sledujeme zprávu o ukřižování v Lukášově podání evangelia, tak zde jsou popsány události onoho víkendu. Po té, co Kristus zemřel na kříži, což bylo v pátek, tak Bible poznamenává: „**Byl pátek a začínala sobota.** (sobotní odpočinek začíná v pátek večer, západem slunce a končí v sobotu večer západem slunce) **Ženy, které šly s Ježíšem z Galileje, šly za ním, viděly hrob i to, jak bylo tělo pochováno. Potom se vrátily, aby připravily vonné masti a oleje. Ale v sobotu zachovaly podle přikázání sváteční klid.**“ **Luk. 23:56.** Text pokračuje „**Prvního dne po sobotě, za časného jitra, přišly k hrobu s vonnými mastmi, které připravily.**“ **Luk. 24:1.** A tak většina křesťanského světa dnes slaví Velký pátek na památku Kristovy smrti. A také slaví velikonoční neděli na památku Kristova vzkříšení. Bible nám říká, že mezi tím byla sobota podle přikázání. A ačkoliv Lukáš napsal tato slova už celá léta po ukřižování Pána Ježíše Krista, o neděli se stále ještě zmiňoval jako o prvním dni v týdnu a sedmý den nazýval sobotou. A tak biblický záznam jednoznačně rozlišuje tyto dva dny. Ve skutečnosti i apoštolové pokračovali v bohoslužebných setkáváních a kázali v sobotu, sedmého dne, mnoho let po ukřižování. Ve Skutcích apoštolů můžeme číst několik textů. Bible hovoří o apoštolu Pavlovi a jeho společnících, když navštívili Antiochii. V Bibli je psáno: „**... vešli do synagógy a posadili se.**“ **Sk. 13:14.** A později, když vycházeli ze synagógy, tak je ve Skutcích psáno: „**Všichni je prosili, aby k nim o tom všem znovu promluvili příští sobotu. Příští sobotu přišlo skoro celé město slyšet Boží slovo.**“ **Sk. 13:42.44.** A tak Pavel měl ve zvyku chodit na bohoslužby do synagógy každou sobotu. A to pochopitelně i po svém obrácení. „**Každou sobotu mluvil v synagóze a snažil se získat Židy i pohany.**“ **Sk. 18:4.** A tak z těchto biblických skutečností lze snadno pochopit, že neexistuje žádný důkaz o tom, že by Kristus nebo jeho učedníci změnili den bohoslužby. Ani v Bibli není žádný záznam o nařízení podobné změny. Opět dodám, že je to naprosto logické a samozřejmé, protože jak jsme si

v mnoha verších mohli číst, Bůh je neměnný. A Boží Zákony je vyjádřením Božího neměnného charakteru lásky. V Žalmu 89. je text, který jsme si již četli: „... **nezměním, co splynulo mi ze rtů.**“ **Ž. 89:35.** Bůh tedy svůj Zákony nezměnil. A tak ani žádný člověk nebo lidská instituce nemají právo Boží Zákony změnit.

Dokonce i učenci a přední mužové různých skupin, světících neděli, k tomu poznamenávají:

Římskokatolický kardinál **James Gibbons**, (1834-1921) jednou napsal: „**Můžete číst Bibli od Genesis po Zjevení a nenajdete tam jedinou zmínku nařizující svěcení neděle. Písmo nařizuje zachovávat sobotu.**“ (Víra našich otců).

Další velký metodistický kazatel **Clovis Chapel** (1882-1972) upozorňuje na stejnou věc, když říká: „**Důvodem k zachování prvního dne místo sedmého dne není žádné přikázání. Bibli zkoumáme zbytečně, pokud chceme najít příkaz o změně ze sedmého dne na první.**“ (Deset pravidel k životu).

Další informace se dozvídáme od **Sokrata Scholastica**, který byl historikem v 5. století. On píše o událostech, které nastaly v prvních stoletích po ukřižování. „**Téměř všechny církve na světě slaví svátost (Večeři Páně) každý týden v sobotu, přesto křesťané v Alexandrii a v Římě to přestali dělat kvůli nějakým dávným tradicím.**“ (Od soboty k neděli).

Jiní historikové zaznamenávají, že četné skupiny věřících zachovávaly i během středověku sobotu, jako sedmý den týdne. Tato praxe je dobře zdokumentovaná křesťany po celém světě v průběhu celého novověku. Mnozí církevní historikové řadí začátek postupné změny dnů mezi roky 70 – 135 po Kr. To je údobí, během něhož Římané krutě a krvavě potlačili dvě židovské vzpoury.

Samuel Bacchiocchi v knize Boží odpočinek v době lidského neklidu zapsal: „**Existují imponující náznaky, že zachování neděle bylo v té době představováno v souvislosti s velikonoční nedělí, jako pokus objasnit římským autoritám odlišnost křesťanů od židovství.**“

Na tomto pozadí je snadnější pochopit, co křesťany, žijící v hlavním městě římské říše vedlo k odloučení se od dodržování soboty. Nacházeli se totiž v centru, kde bylo nepřátelství vůči Židům vůbec nejsilnější. Je z tohoto pohledu vcelku pochopitelné, že právě v Římě došlo k odklonu od zachování soboty. Římané jí vyloženě opovrhovali, protože církve v Římě se skládala především z obrácených pohanů.

Je zajímavé pozastavit se nad tím, jak apoštol Pavel oslovil v tomto dopise církve v Římě. „**Vám z pohanských národů říkám.**“ **Řím. 11:13.** A tak tito křesťané nedávno obrácení pohané, nebyli tak zakořenění ve svěcení soboty, jako židovští křesťané, kteří vždy sobotu zachovávali.

Ale proč právě neděle a ne jiný den v týdnu? Opět logická otázka. Pohané totiž v římské říši léta uctívali Slunce a neděle byla dnem Slunce. Z českého překladu to asi nepoznáme, ale v angličtině, jak se řekne

neděle? Sunday, v němčině Sontag. V obou těchto jazycích je to den slunce. Římské vlády se dokonce prezentovaly jako bohové slunce a na mince i budovy nechali zobrazit znak slunce. Od svých poddaných požadovali uctívání. Někteří teologové upozorňují, že církev v kompromisu s pohanstvím viděla určitou výhodu. Dopad však byl v tom, že do církve přicházelo velké množství neobrácených lidí. A z toho další plynoucí důsledky. A tak převážela skutečnost, že celá říše bude mít prospěch z toho, když se její poddaní sjednotí do jednoho náboženství.

Po staletí nebyla neděle slavena jako svatý den, ale jen jako den volna. Později ale byly oba dny zachovávané jako svaté dny.

Z Apoštolské konstituce čteme následující text: „**Křesťané nebyli jediní, kteří se stali lhostejnými a postupně kompromitovali svou víru.**“ Apoštolská církev byla pevná a čistá. Tak je to vždy s první generací, která něco vybuduje, ale s druhou a třetí generací křesťanů vidíme důkazy kompromisů a odpadnutí. Tento posun ke kompromisům se zvýraznil prvním občanským nedělním zákonem, který byl vydán římským císařem Konstantinem 7. března 321 po Kr. Když **Konstantin** byl ještě pohanem, tak vydal tento zákon. „**Ať během ctihodného dne slunce starostové a lidé sídlící ve městech odpočívají, ať jsou všechny dílny uzavřeny. Avšak na venkově ať lidé zapojení do zemědělství svobodně a zákonně pokračují ve své činnosti.**“ (*Dějiny křesťanské církve*). Další krok procesu, ve kterém se svěcení neděle stalo nedílnou součástí křesťanství, učinila církev během koncilu v Laodicei v Malé Asii. Tam vznikl první náboženský zákon ohledně zachovávaní neděle.

„**V r. 325 změnil Silvestr, římský biskup, název první den a začal ho nazývat den Páně.**“ (*Historie koncilů církve*). Křesťané zachovávali sobotu ještě v 6. století, přestože tehdejší papež Gregor je odsuzoval „**jako proroky antikrista, kteří hlásali, že se sedmý den nemá pracovat.**“ (*Ze soboty na neděli*). Po pravdě řečeno, přátelé, neměli bychom však zapomenout na jednu věc, že Bible v té době nebyla dostupná běžným, obyčejným lidem, jak je tomu dnes. Dnes si každý, kdo jen trošku chce, má možnost všechny tyto věci ověřit přímo v Písmu svatém – Bibli. Tehdy se body víry předávaly ústně a s postupem času bylo stále těžší a těžší rozlišit mezi původním zněním Bible a tradicí, která se stále více vkrádala do církve. Uběhla celá staletí do doby, než se většina lidí dozvěděla pravdu. Pravdu, jak ji učil Kristus a jeho učedníci.

Začala protestantská reformace. Mnoho otazníků viselo nad obřady a tradicemi, které nahradily učení Božího slova. Výzva reformace zněla: Jedině Bible je měřítkem naší víry. Mnozí, jako např. Jan Hus nebo Jeroným, platili za svou věrnost Božímu slovu. Platili za ni mnohdy svými životy. Po 6. století však pravda o dni odpočinku zapadla téměř v zapomnění. Zůstala skryta pod nánosem stále větších a větších staletých tradic. Pouze jedinci zkoumali učení Bible. Ostatní lidé přijali, co jim bylo předáno z generace na generaci a neptali se, jestli je to skutečně pravda nebo nějaká fikce.

Někdy lidé přijímají věci velmi nekriticky. Většina lidí celá staletí věřila, že Země je středem vesmíru. Věřili, že Slunce a všechny planety se otáčejí kolem Země. Svobodomyšlný Koperník tento blud zpochybnil a prohlásil, že Slunce je středem vesmíru ne Země. A kdo si myslíte, že mu nejvíce oponoval? Byli to církevní hodnostáři, tedy učitelé náboženství, kteří křičeli: „Nemůžeš změnit Boží nebesa!“ Samozřejmě, že Koperník neměnil Boží nebesa. Jednoduše odhalil dlouholetou tradici, která neměla solidní vědecký podklad. Koperník objevoval pravdu. Víte, je zřejmé, že když se něčemu věří dlouhá léta, neznámá to automaticky, že to je pravda.

Jak byl den odpočinku změněn? Pojdme naslouchat autorům římské církve, která vedla změnu dne odpočinku ze soboty na neděli.

„Ještě tisíc let před protestantskou reformací změnila katolická církev na základě svého božského poslání den odpočinku ze soboty na neděli.“ (Křesťanská sobota).

V katechismu pro konvertity můžeme číst následující otázky a odpovědi:

Otázka: „Který den je dnem odpočinku?“

Odpověď: „Sobota je dnem odpočinku.“

Otázka: „Proč zachováváme neděli místo soboty?“

Odpověď: „Protože katolická církev převedla posvátnost ze soboty na neděli.“

Tato změna, jak jsme si již říkali byla učiněna koncilem v Laodiceii v r. 364 po Kr. Možná se tedy ptáme, proč římská církev uskutečnila tuto změnu tak otevřeně? Odpověď snad alespoň částečně spočívá v tom, jaké místo má v učení této církve právě tradice. Jeden z hlavních rozdílů mezi protestantskými církvemi a Římem během raných dnů reformace byla autorita tradice v církvi. Když Martin Luther prohlásil, že rozhodující je pouze Bible, učinil výzvu mnohým postojům římské církve, které existovaly pouze na základě tradice.

Tady jednu malou odbočku z knihy *Téměř zapomenutý den* od Marka Finleyho. „Bylo to za časů Ruské říše. Car se procházel jedním z překrásných parků svého paláce. Všiml si strážného, který hlídal řadu keřů. Překvapilo ho to, proto se zeptal: „Co to děláte?“ „Plním kapitánovy rozkazy,“ odpověděl strážný. Car se obrátil na kapitána: „Proč necháváte držet stráž tam u keřů?“ „Toto nařízení platí odjakživa,“ zněla odpověď kapitána, „jenom nevím, proč.“ Car se rozhodl celou záležitost důkladně prozkoumat a nakonec zjistil, že nikdo u jeho dvora si nepamatuje, že by tomu kdy bylo jinak. Až ve starých archívních záznamech ke svému údivu objevil následující zprávu: Před sto lety přikázala Kateřina Veliká vysadit růžový keř a k němu postavila stráž, aby někdo na mladou rostlinku nešlápl. Od té doby už rostlina dávno zahynula. Ale stráž tam stojí, i když neví, proč a co hlídá.“

Možná si můžeme odmítavě povzdechnout: „To je neuvěřitelné.“ Ale právě něco podobného dělají spousty lidí. Střeží učení, věří mu a obhajují ho, a přitom se do církve dostalo pomocí tradice. Je to učení, které je

výmyslem a nikoliv Božím přikázáním. Nedlouho po Lutherově smrti (1546), proběhl církevní koncil v Tridentu, aby rozhodl právě o tom, jak se staví papežství k tradici a k Bibli. A tím se tato otázka konečně vyřešila. Všimněme si shrnutí proslovu, jak ho zaznamenal historik Holcman, který žil ve 20. století. „Nakonec, během posledního sezení 18. ledna 1562 bylo všechno váhání odstraněno. Arcibiskup pronesl projev, ve kterém otevřeně prohlásil, že tradice stojí nad Písmem.“ (Kánon a tradice). Bible však žádným způsobem nepodporuje myšlenku, že tradice je základem učení církve. Pamatujte si na otázku, kterou položil Ježíš náboženským vůdcům ve své době? To byla tehdy náboženská elita. Ti nejučenější a nejvzdělanější ze všech. Jakou otázku jim tedy položil? Pojďme si to přečíst. Ježíš se jich zeptal: „A proč vy přestupujete přikázání Boží kvůli své tradici?“ Mat. 15:3. A dodal: „Marně mě uctívají, neboť učí naukám, jež jsou jen příkazy lidskými.“ Mat. 15:9. A to je i dnešní výzva pro nás. Budeme následovat Krista a Bibli nebo lidskou tradici? Není to totiž otázka dnů a čísel, je to otázka komu chceme sloužit v našem životě. O to totiž ve skutečnosti jde. Je Ježíš Kristus naším Pánem a nebo jsou to tradice nějaké, byť sebevětší a mocné organizace? Citovali jsme řadu důvěryhodných učenců a historických děl, ale existují také moderní vyjádření ohledně změny dne odpočinku. Podívejme se na některé z nich.

„Byla to katolická církev, která rozhodla, že neděle by měla být dnem bohoslužby křesťanů na počest vzkříšení.“ (Katolictví a fundamentalismus).

Jiné vyjádření nás donutí také k zastavení a přemýšlení. Pochází z časopisu *Sentinel Katolické církve* z května 1995. „Možná ta nejodvážnější věc, ta nejrevolučnější změna, kterou kdy církev učinila, se stala v prvním století. Svatý den, den odpočinku, byl změněn ze soboty na neděli... ne kvůli výroku v Bibli, ale kvůli tomu, že si církev uvědomovala svou moc... Lidé, kteří si myslí, že Bible je jedinou autoritou, by se logicky měli stát adventisty sedmého dne a zachovávat sobotu.“ Pojďme se podívat na knihu proroka Daniele. Starozákonní prorok Daniel, který žil před 26 staletími píše o budoucí mocnosti, která je v Bibli nazývána malým rohem. Tam se píše: „Bude se snažit změnit doby a zákon.“ Dan. 7:25. Přátelé, jak pozoruhodné proroctví. Šest století před Kristem. Zde můžeme odhalit jasnou předpověď, že nějaká pozemská moc, pozemská autorita se pokusí změnit Boží zákon. Existuje pouze jedno přikázání z Desatera, které hovoří o čase. A to je 4. přikázání. Toto dávné a stále platné rozhodnutí římské církve je svým způsobem šokující. Bůh je přece stejný dnes, jako tehdy, kdy učinil nebesa a zemi. Bůh své ustanovení z Edenu nezměnil. Ve skutečnosti právě Boží proroctví volá po tom, aby každý a všude ctil Stvořitele, protože On je také ten jediný, kdo bude lidstvo soudit. Naše zodpovědnost je právě proto podřízena přímo Bohu a nikoli lidským či pozemským autoritám.

Toto proroctví je dáno jako pozvání těch, kteří jsou připraveni setkat se s Ježíšem, až se vrátí na oblacích nebeské slávy. Lidé, kteří na Boží povolání odpoví a budou připraveni, jsou v Bibli představeni tímto způsobem: „Zde se ukáže vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží

příkázání a věrnost Ježíši.“ Zj. 14:12. Tak Bůh popisuje Boží lid, který bude žít těsně před příchodem Ježíše Krista na této zemi. Tak Bůh nás tedy žádá, abychom na něho pamatovali, jako na Stvořitele tím, že budeme zachovávat jeho svatý den, který on požehnal a oddělil ode všech ostatních dnů. A udělat to, co Bůh žádá znamená projevit mu také naši věrnost.

Když člověk dodržuje den odpočinku, ustanovený člověkem, tak poslouchá lidské tradice a jeho lojalita upřednostňuje lidská nařízení před Božím nařízením.

Když jednou objevíme Boží vůli, tak milujeme-li Boha, je pak pro nás radostí, také tuto Boží vůli následovat. Následovat ji ve svých životech. Bůh říká k lidským tradicím toto: **„Tento lid ctí mě rty, ale srdce jejich je daleko ode mne. Marná je zbožnost, kterou mne ctí, učíce naukám, jež jsou jen příkazy lidskými.“ Marek 7:6-7.** To je poměrně silné vyjádření od samého Krista. A dále Ježíš říká: **„Jak dovedně rušíte Boží příkázání, abyste zachovali svou tradici!“ Mar. 7:9.** Ježíš tady řekl, že srdce jejich je daleko od něho. Víte, přátelé, je to opravdu otázka srdce a lásky k Bohu. Jde zde o celkový vztah k našemu Spasiteli.

Bible dále říká: **„V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho příkázání, a jeho příkázání nejsou těžká.“ 1. Jan 5:3.** Pokud tato příkázání zachováváme svobodně a z lásky, tak nám to dělá radost a tehdy jsme svobodné bytosti. Ježíš řekl svým posluchačům, když jednoho dne učil, že ne každý bude spasen. Řekl, že strom lze poznat podle jeho ovoce, jestli to ovoce je dobré nebo špatné. **„Ne každý, kdo mi říká „Pane, Pane,“ vejde do království nebeského, ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích.“ Mat. 7:21.** Takže je to naprosto zřejmé. Bůh pozná ty, kteří mu patří podle ovoce jejich životů. To nemusí být ti, kteří tvrdí, že patří Bohu, ale určitě to jsou ti, kteří činí to, co jim Bůh řekl, kteří to činí podle stavu svého poznání. Na celém světě je spousta lidí, kteří zatím tyto pravdy prostě nevědí. A Bůh je samozřejmě podle toho posuzuje.

A tak je velmi důležité, pokud poznáme biblické pravdy, abychom je také našimi životy dokázali následovat. A to potom přináší to ovoce. Tedy plody našeho vyznání. Jestliže milujeme našeho Spasitele, Pána Ježíše Krista, tak jej logicky chceme následovat celým naším srdcem. Dovolíme mu, aby vedl náš život tak, abychom mohli činit jeho vůli. Když trávíme pro svaté účely oddělený sobotní den ve společenství s Bohem, když trávíme sobotní den v každém týdnu tím, že si připomínáme našeho Stvořitele a trávíme s ním čas, tak logicky poznáváme, našeho nebeského Otce víc a více. Uprostřed našeho spěchu, uprostřed našeho stresu nás Bůh zve, abychom jeden den v týdnu odpočívali, abychom se zastavili. Přátelé, já jsem nesmírně vděčný Bohu za sobotu, za požehnání tohoto dne, protože mám pocit, že jinak bych musel být stále něčím zaměstnán. Nejspíše bych se nedokázal ve svém životě ani zastavit. Bůh však všechny tyto věci předvídal ve své nekonečné moudrosti, a proto nám dal těchto 24 hodin každý týden, abychom se zastavili a nezapomněli, že on je naším Stvořitelem, a že také on nás skrze Ježíše Krista vykoupil z naší beznaděje.

A tak sobota je pro mě především velikým darem od Hospodina. Časem, který milující Bůh chce s námi osobně prožívat.

Zkusme si tedy závěrem shrnout naše téma. Na jedné straně stojí pravda, na druhé straně tradice. Na jedné straně máme Bibli, na druhé straně lidské učení. Na jedné straně máme Boží přikázání, na druhé straně lidské doktríny. Na jedné straně máme sobotu, na druhé straně neděli. Ale není to otázka dne, jak už jsme si řekli. Je to otázka toho, komu chceme a komu budeme v našich životech sloužit. Chceme následovat našeho Spasitele, Pána Ježíše Krista? A tak, přátelé, zase vás chci pozvat jenom k tomu, abyste udělali rozhodnutí ve vašem srdci. Pokud chcete, tak můžete právě teď pozvat Ježíše Krista do vašeho života, protože jak jsme se učili z Bible, Ježíš stojí za dveřmi a tluče na dveře našeho srdce. Pokud se člověk, který miluje Krista a chce ho následovat a dozví se z Bible nějakou věc, která by mu zatím mohla být na překážku v jeho životě s Bohem, tak nikdy není pozdě, abychom to změnili. Tak pokud tak chcete učinit, každý z vás to může nyní udělat. Na závěr bych vás opět pozval k modlitbě.

Modlitba:

Náš nebeský Otče, já bych ti chtěl poděkovat za tvé slovo, skrze které k nám promlouváš. Chci ti poděkovat za Bibli. Za tento úžasný Boží dar, za tento úžasný Boží plán na záchranu hříšného člověka. Chci ti poděkovat za to, že ty jsi nám dal svůj dokonalý Zákon, který je svatý, spravedlivý a dobrý. Chci tě prosit i za věci, které můžeme z Bible odhalovat, které se můžeme učit, abys pomocí Ducha svatého jsi nám dával sílu a schopnosti k tomu, abychom s láskou a vděčností v našich srdcích se učili tě celým svým srdcem následovat. Modlím se ve jménu našeho drahého Spasitele Pána Ježíše Krista. Amen.